

vilde blive her i Moderens Nærhed indtil det sidste. Det var ham altfor uhyggeligt at tænke paa, at hun skulde ligge der saa alene, saa helt forladt. Og med eet jog en forløsende Tanke igennem ham. Han behøvede jo ikke at skilles fra hende allerede her. Han kunde jo følge hende paa Rejsen, uden at Nogen fik det at vide, kunde ledsage hende som en hemmelig Æresvagt paa Nattefarten over Kattegat og gaa iland ved et af Stoppestederne i Fjordmundingen derhjemme, hvortil Skibet vilde komme den næste Dag i de tidlige Morgentimer. Han vilde derfra kunne naa en Station paa den østjyske Bane i Løbet af Formiddagen og være tilbage i København om Aftenen.

Han saae paa sit Ur. Der var knap to Timer igen til Skibets Afgang; der kunde følgelig ikke være Tale om at naa ud til Jakobe, som var den eneste, der behøvede at vide om denne Rejse. Han maatte nøjes med at skrive til hende.

Men da han hjemme paa Hotellet havde faaet dyppet Penen, følte han, hvor vanskeligt det vilde være saaledes i Hast at forklare sig ordentlig i et Brev. Han skaffede sig derfor en Telegramblanket og sendte en ganske kort Meddelelse, der oplyste det nødvendigeste.

Saa gav han sig ifærd med at pakke en Haandkuffert. Men pludselig standsede han med et Par Støvler i Haanden, — han var kommen til at tænke paa Oberst Bjerregrav.

Efter al Sandsynlighed havde Obersten allerede denne Dag ventet hans Genbesøg. At opsætte det blot et Par Dage vilde være en Uhøflighed, der let igen kunde ødelægge et Forhold, som netop nu vilde kunne blive ham til uvurderlig Hjælp. Hvad var her at gøre? ... Naa, han maatte foreløbig nøjes med at skrive til ham. „Paa Grund af en uopsættelig Rejse —“ skrev han.

Kort efter sad han i en Droske paa Vej til Dampskibet.

Imidlertid var den Tanke faldet ham ind, at han, naar han nu kom til Jylland, med det samme kunde aflægge Hofjægmesterinden og Baronessen det lovede Besøg paa Kærsholm. Det kunde af en bestemt Grund være hensigtsmæssigt paany at